
Łódź-Polesie, st. 16, gm. loco, woj. łódzkie, AZP 66-51/26

Informator Archeologiczny : badania 32, 87

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

ŁÓDŹ-POLESIE, st. 16, gm. *loco*, woj. łódzkie, AZP 66-51/26

- osada grupy środkowopolskiej kultury łużyckiej (III/IV okres epoki brązu)

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Pawła Zawilskiego (Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego). Finansowane przez Regionalny Ośrodek Studiów i Ochrony Środowiska Kulturowego w Łodzi oraz Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Stanowisko znane jest od 1984 roku, kiedy to zostało odkryte w trakcie nadzoru budowlanego. Znajduje się ono na północnym stoku niewielkiego wzniesienia górującego nad rzeką Łódką. Już w chwili odkrycia obszar, na którym zlokalizowane jest stanowisko był w dużej części zniszczony. Krzyżują się tu trzy ulice i linia tramwajowa, znajdują się tu ogród botaniczny oraz ogród zoologiczny.

Prace podjęte w bieżącym roku wywołane były modernizacją węzła komunikacyjnego. Roboty budowlane trwały od września 1997 r. jednakże dopiero w styczniu 1998 r. podjęto nadzór archeologiczny. Ze względu na brak środków finansowych miał on niewielki zakres. Już wówczas większość prac budowlanych była zakończona, lecz mimo to zarejestrowano szereg jam oraz warstwę kulturową zawierającą przede wszystkim fragmenty ceramiki związane z kulturą łużycką. Zdołano wyeksplorować jedynie 6 obiektów, które w większości zachowane były w złym stanie. Żaden, z wyjątkiem obiektu 6, nie posiadał zachowanego pełnego zarysu wypełniska, były one pozbawione górnych partii.

Odtworzenie funkcji jakie pełniły, jest zatem niemożliwe. Obiekt 6, prawdopodobnie ziemianka, posiadał w partii stropowej zarys o wymiarach 302 x 160 cm. Daje to w przybliżeniu 4,8 m² powierzchni. W partii przydennej przybrał zarys zbliżony do okręgu, zajmując już tylko około 2 m². W przypadku opisywanej jamy mamy do czynienia prawdopodobnie z dużą jamą gospodarczą. Być może był to obiekt zasobowy. W trakcie eksploracji zauważono, iż w zachodniej części jamy znajduje się czytelne, ostro się odcinające od reszty obiektu (jasnobrunatną barwą) wypełnisko. Powieliło ono osiowo zarys obiektu i zajmowało około 1/3 jego powierzchni. Granica pomiędzy obiema częściami przebiegała w poprzek jamy. Sądzę, iż mamy tu do czynienia ze śladami wewnętrznego podziału izolującego część przechowywanych w obiekcie produktów. Płytsza partia jamy, znajdująca się po przeciwnej stronie, może być interpretowana jako stopień ułatwiający wejście do obiektu. Materiał zabytkowy to przede wszystkim fragmenty ceramiki oraz nieliczne artefakty krzemienne, polepa oraz węgle drzewne. Znaleźiska wiązać należy ze środkowopolską grupą kultury łużyckiej z III/IV okresu epoki brązu.

Małuski Wielkie, st. 5, gm. Mstów, woj. częstochowskie, AZP 87-50 - patrz: wczesna epoka żelaza

MIEROSZYNO, st. 39, gm. Puck, woj. gdańskie, AZP 02-41/64

- cmentarzysko kurhanowe z epoki brązu

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w październiku przez mgr Danutę Król (Muzeum Archeologiczne w Gdańsku). Finansowane przez inwestora prywatnego. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 300 m².

Badania miały na celu przebadanie terenu przeznaczonego pod zabudowę mieszkaniową. Prace koncentrowały się na kulminacji wyniesienia, na którym odkryto skupisko kamieni. W trakcie prac stwierdzono, że na terenie tym znajduje się zniszczony kurhan. Z obiektu tego zachował się pierścień kamienny o średnicy 14 m. W zachowanym częściowo nasypie piaszczysto-kamiennym odkryto grób ciałopalny z zachowaną popielnicą. Powierzchnia popielnicy była silnie schropowana. W nasypie kurhanu od strony południowej odkryto fragmenty naczyń o dobrze wygładzonej powierzchni.

W odległości 50 m na wschód od kurhanu odkryto 2 groby ciałopalne silnie zniszczone. Po przeprowadzeniu badań, w związku z zaawansowanymi pracami budowlanymi w pobliżu kurhanu, ustalono w porozumieniu z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków, że teren gdzie usytuowany jest kurhan zostanie wydzielony. W tym celu zmieniono plan komunikacyjny powstającego osiedla.